

ВІЧНИЙ СКАРБ

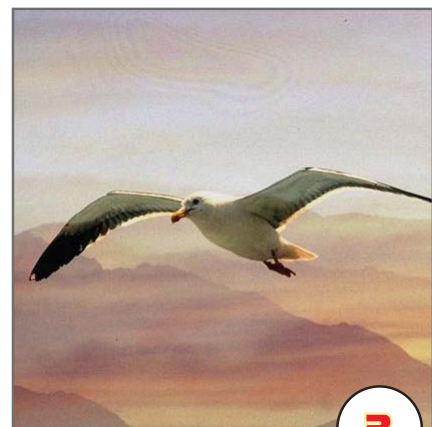
№6 (63)
ЧЕРВЕНЬ
2008

ЩОМІСЯЧНА
ХРИСТИЯНСЬКА
ГАЗЕТА

Не самим хлібом житиме людина,
але кожним словом, що виходить з Божих уст. (Матвія 4:4)

*И*юнь душистими устами
Поцеловал лицо полей,
Они ж наполнились цветами,
Запел сонату соловей.
Июнь достоин восхищенья,
Но Некто больше, чем июнь!
Остановись, прошу, мгновенье,
И радуйся — хоть стар, хоть юн.

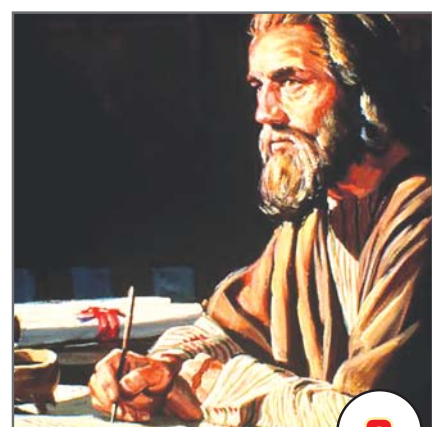
Пусть растут
ледяные сердца

3

Ты моя настоящая
мама

7

Книга для
кінця часу

9

Що таке гадання?

11

Летние зарисовки

В деревьях ветра шум.
И слякоть, и ненастье
Уйдут, как сон ночной...
Весны вернется счастье.

Как же жить мне по
зимнему времени,
Когда лето в груди трепещет?
Жаворонком взмывает в небо,
Ярким солнцем в зените блещет!

Нет! Не исчезну я навеки!
Не растворюсь в пучине зла.
Любовь Христа в день искушенья
На жизнь надежду мне дала!

Не помню, где, когда и как
Разбилась я о взгляд Твой зоркий...
И в окровавленных руках
Несу Тебе души осколки!

Светлана Игнатьева

Восьма заповідь

Лоран Уейд

«Не кради»
(Вихід 20:15).

- Людина у вікні!

Не пригадую, щоб коли-небудь я прокинувся так раптово, як тієї миті, коли дружина промовила ці слова. Разом з нашим сином Давидом ми перебували в Мехіко під час короткої відпустки. Того приємного літнього вечора засинали з відчиненим вікном у нашій вітальні, щоб її міг освіжати легкий вітерець. Це було вікно третього поверху, яке виходило у внутрішній двір, тому воно здавалося досить безпечним.

Протягом кількох довгих секунд я дивився на нечітку тінь у вікні. Інколи буває досить важко побачити щось уночі. Що ж це було насправді? Я не міг подумати нічого іншого, як те, що це була людина.

Далі, саме перед тим, як я хотів уже сказати кілька заспокійливих слів своїй дружині Анні-Рут, тінь почала рухатися. Це справді була людина, і вона мала намір потрапити всередину.

Тепер, перш ніж продовжити розповідь, мені хотілося б зупинитися і запитати: чого, на вашу думку, хотіла ця людина?

Чи не здається вам таке запитання абсурдним? Неважко здогадатися, що нічний відвідувач мав намір звільнити нас від тягаря деякого нашого майна. Однак, ставлячи це запитання, я хочу заглибитися в суть справи і з'ясувати саму сутність злочинства.

Ось список деяких найбільш поширених видів злочинства. Ви побачите, що особа у вікні, про яку розповідалося, має велику компанію

людей, які поділяють її інтереси й менталітет, і до більшості з них у шляхетному товаристві ставляться не з таким уже й великим презирством, як до цієї людини.

1. Крадіжка. Це перший вид, що спадає на думку, коли ми говоримо про злочинство. Наш відвідувач належав саме до даної категорії. Традиційний вид грабежу означає взяти щось без дозволу власника, позичити щось і не повернути назад, присвоїти щось і не заплатити. Це крадіжка, тут усе зрозуміло.

2. Незаконне копіювання. Створення копій, що позбавляє письменника, художника і видавця їхніх прав на винагороду за працю, незалежно від того, у якій формі вона представлена, — друкованій, електронній чи будь-якій іншій.

3. Плагіат. Видавати праці іншого автора або чужі відповіді за свої власні, щоб одержати вчений ступінь чи інші привілеї.

4. Маніпулювання інформацією. Отримання зиску або переваги за допомогою обману, перебільшення або приховування всієї істини. Сюди належать: шахрайство, ошукування, афери і будь-який вид обману, у результаті яких страждає інша особа, а також використання внутрішньої інформації для досягнення привілейованого становища.

5. Наклепи, дифамація. Знеславлення доброго імені й запламування репутації інших, позбавлення їх поваги, любові й пошани, якими вони мають право користуватися. Сюди також зараховується позбавлення людей роботи або чогось іншого за допомогою фальшивих звинувачень, неправдивого тлумачення їхніх мотивів та поведінки.

6. Недбале ставлення до роботи. Невиправдане ледарство в робочий час, виконання навмисно занижених обсягів роботи, запізнення на роботу або передчасне залишення робочого місця.

7. Марнотратство. Бездумна трата і неправильне використання матеріалів, засобів або часу, які належать іншій людині.

8. Недбалість. Недобросовісність або інші форми безвідповідальної поведінки, у результаті чого інша людина несе збитки.

9. Завищені ціни. Спекуляція, «роздування» цін, вимога більшої пла-

ти за товар чи послугу в той час, як споживач не має вибору і змушений погоджуватися із завищеною ціною.

10. Недоплата. Заниження дійсної вартості товару, коли його продавець перебуває у невідгідному становищі. Також це виявляється у меншій заробітній платні, через що робітник впадає у відчай.

11. Образа дітей або недбале ставлення до них. Батьки, які належним чином не піклуються про своїх дітей, обкрадають їх у тому, що належить їм по праву. Це стосується батьків, які переважно частину часу присвячують роботі або тривалий час проживають далеко від своїх дітей, або чинять над дітьми психологічне, фізичне чи сексуальне насильство.

12. Невірність у шлюбі. Жорстокий, невірний чоловік (дружина), що, уникає сімейної відповідальності, позбавляє іншу, вірну, сторону прав, наданих шлюбними зобов'язаннями, що вимагають сексуального задоволення, матеріального забезпечення, співпраці у вихованні й навчанні дітей і т. ін. Перелюб — один з найгірших видів злочинства. Він забирає те, на що в нас немає жодних прав і що належить виключно комусь іншому.

13. Викрадення людей, рабство, несправедливе ув'язнення (див. П.Зак. 24:7). Всупереч уявленням

деяких людей, такі дії не є сьогодні чимось незвичним. Згідно зі статистикою ООН, щорічно вивозять до Сполучених Штатів 600-800 тисяч людей, більшість із яких жінки й діти, щороку транспортуються через кордони в усьому світі, зокрема 14,5-17,5 тисяч осіб, яких ввозять до Сполучених Штатів. Сюди також можна зарахувати помилкове ув'язнення. Навіть якщо один процент ув'язнених, які відбувають покарання у тюрмах США, безвинні, ми одержимо цифру 10 тисяч чоловік, які перебувають за ґратами. Більшість експертів вважають, що реальний процентний показник ще вищий, а в деяких країнах це число може бути значно більшим.

14. Утримання десятини. Цей вид злочинства позбавляє деяких людей можливості почути Благую Вістку Євангелія, здобути мир, надію і краще життя. Вірне повернення десятини допоможе досягти інших людей вісткою про Божу любов (Мал. 3:8).

При бажанні ви можете розширити цей список.

Тепер давайте знову запитаємо: що, на вашу думку, хотів чоловік, який ліз через вікно тієї ночі в Мехіко?

Він хотів отримати те саме, чого й інші люди з цього списку: дещо, чого вони не заробили, що їм не належало і на що вони не мали жодного права. Грабіжник у нашому вікні шукав можливості отримати щось в обмін на ніщо.

Перед лицем Господа

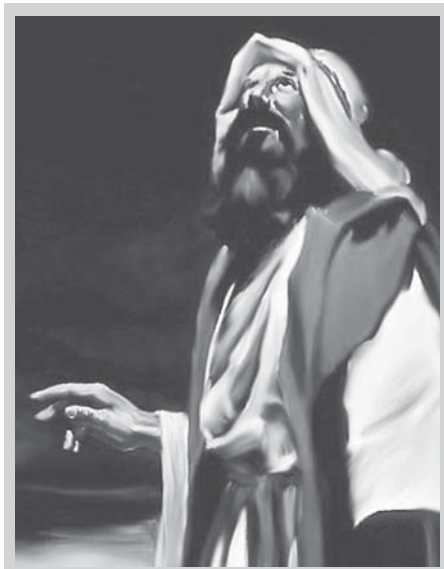
«Тоді прийшов цар Давид, і сів перед Господнім лицем» (2Сам.7:18).

Стати перед Господнім лицем — велика перевага віруючого. Де б ми не були, ми завжди можемо стати перед Господом. Для цього потрібно тільки відвести наш погляд і наші думки від земного й спрямувати їх на Спасителя. А Він незримо присутній на всякому місці. Дух Святий дасть слова, з якими потрібно звернутися до Господа.

Навіть серед натовпу ми можемо бути наодинці з Господом.

Природа говорить про Господа, і тому на лоні природи одна з найкращих можливостей звертатися до Господа. Неосянне море говорить про нескінченну Божу могутність. Безхмарна блакить неба дихає Його миром. Вікові гори говорять про Божу могутність. Тому на лоні природи ми можемо так само говорити з Господом, як і в Молитовному будинку.

Христос радив молитися за зачиненими дверима. Але можна стати на коліна за зачиненими дверима й не бути наодинці з Господом. Усе залежить від стану нашого серця.

Александра Куценко

м. Пирятин

МУДРО СКАЗАНО

- Поганій друг, як тінь: у сонячний день біжи - не втечеш, у похмурий день шукай - не знайдеш.
- Велика душа, як велике багаття, його здалеку видно.
- Божі риси ми набуваємо найкраще у дні наших випробувань.
- Століття розкошів і комфорту спричиняє байдуже ставлення до правди.
- Важко ходити з піднятою головою й не задирати носа.
- Хто шукає друга без недоліків, той залишиться без друга.
- У Церкві Христовій не повинно бути місця ні зарозумілості пастирів, ні безмовному раболіпству пастви. Христос навчає, щоб Його послідовники не панували, а служили.
- Ідеали, як зірки: їх не можна досягти, але по них можна орієнтуватися.

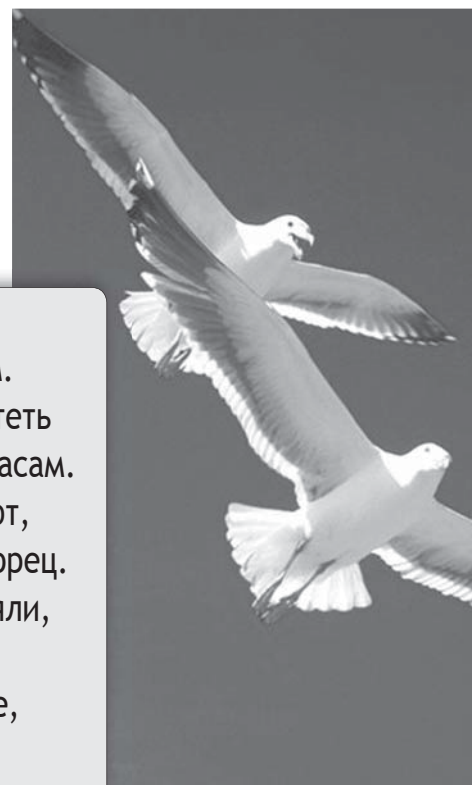
Пусть растают сердца ледяные

Вот и прошла длинная, унылая, проведенная часто в суе и болезнях зима. Разбежались последние холодные тучи, и Господь Своей милосердной рукой вымыл чистую лазурь голубого неба, на котором засияло ласковое, приветливое весеннее солнце. Полной грудью задышала Господня земля, даря людям тепло и ласку. Тают под теплыми лучами и людские сердца, оледеневшие от греховной жизни, и многие взоры устремляются в небо, которое оглашается радостными криками птиц, возвращающихся на свою родину. И многие люди спрашивают: «Где же моя Родина?» И Слово Божие дает краткий ответ: «На Новой Земле». Поэтому откроем Святую Книгу Библию и переворачивая страницу за страницей, размышляя над каждым стихом Господнего Слова, будем приближаться сердцем и душой к Вечной Родине. Там Господь уже построил для всех верных прекрасный город, в котором каждый будет иметь свой дом и счастливую, всегда юную жизнь на Новой Земле. Оставим же здесь, на этой земле, зиму с ее грехами и пороками, болезнями и скорбями и встретим весну и лето с Господом, повинувшись Ему везде и во всем, как

повинуются перелетные птицы.

Ради нашего счастья, ради встречи с нами на Новой Земле умер наш Спаситель на кресте. Умирая, Он смотрел в небо и видел там нас, спасенных через Его пролитую Кровь, которая примирила нас с небом. Поспешим же, друзья, в объятия нашего Спасителя, ибо Он благо ко всем, ищущим Его.

Слышите радостный клич
Птиц, стремящихся к небесам.
Весна побуждает их снова лететь
В дом родной по Господним часам.
Птицы радостно все исполняют,
Что повелел им Небесный Творец.
И если б так люди Ему доверяли,
Греху наступил бы конец.
Так пусть же весеннее солнце,
Растопит сердца ледяные.
Из каждой души пусть польются
Веры Божьей потоки живые.

Укорененные во Христе

Лидия Присяжнюк, с. Павловка Черкасской обл.

Бог — источник жизни и благословений. Он прекрасен в торжестве весны и тепла, когда воскресает вся природа. И сеятель выходит на поле сеять зерно. Он надеется на хороший урожай. Иисус Христос — великий Сеятель слова о Царстве Небесном, о спасении грешника. Подобно зерну, упавшему на добрую почву, верующие должны быть твердо укоренены во Христе. Наша единственная защита от зла — Христос, живущий в сердце по вере в Его праведность. До тех пор, пока у нас не будет живой связи с Богом, мы не сможем противостоять греховному влиянию себялюбия, потворству светским желанием и искушению ко греху. Без живой связи с Богом, без полного подчинения Ему мы потерпим поражение. «Я есмь Лоза, а вы ветви; кто пребывает во Мне, и Я в нем, тот приносит много плода; ибо без Меня не можете делать ничего» (Иоан. 15:5). В эти дни хочется сказать: хвала и честь животворящему Богу, простирающему луга, как цветущий ковер, венчающему поля золотом колосьев и лазурью васильков, а души — радостью созерцания.

Добрый Сеятель

Когда на землю пришла весна,
Вышел сеятель сеять зерно.
Вот вопрос, — в размышленье
стоит, —
Прорастет ли, созреет оно?
Ветер сильный по полю гулял,
И зерно на дорогу упало,
А голодная птица взяла
Проглотила, зерна тут не стало.
А иное зерно проросло,
Но на солнце засохло оно.
Те места каменистыми были,
И без корня увяло зерно.
Также в терние так тяжело
Прорасти и коренья пускать.
К сожаленью, и это зерно
Побледнело, пропало оно.
Так бывает и с нами, друзья,
Когда редко мы Слово читаем,
И все истины правды Его
Как-то вяло к себе применяем.
Добрый Сеятель — это Христос,
А зерно — это Божие Слово.
И задача для нас так проста —
Верить каждому слову Христа.

Із водної безодні

Ми працювали в спеціальних костюмах і дихальних апаратах (ІП-6).

Час перебування в цьому ізолюючому протигазі був строго регламентований - не більше 40 хвилин (саме стільки діє патрон, який виробляє кисень). Я працював лише 10 хвилин, отже, повітря, за моїми підрахунками, залишалося ще на півгодини. Забігши у відсік, ми знайшли обпечену людину і понесли її до виходу. Ситуація дедалі ускладнювалася: видимість була на довжину витягнутої руки, концентрація чадного газу досягла восьми допустимих доз, через що відкрито дихати у відсіку означало миттєву смерть. Усі ці обставини вимагали повної самовіддачі, і я не помітив, як вичерпався дихальний патрон. Це була критична ситуація: зняти апарат не можна, дихати нічим, а бігти до виходу з човна, де можна скинути апарат і вдихнути свіжого повітря, треба було через два відсіки надзвичайно вузькими проходами.

Переходи з відсіку до відсіку можна порівняти із величезним будильником, де повно усіляких шестерень, кріплень і гвинтів. У центральних проходах ледве могли розминутися дві людини, хоча стояти можна було на повний зріст. У бокових же «лабіринтах» взагалі пересувалися в напівзгнута положенні, а то й по-пластунськи. Адже весь підводний човен - суцільна тіснота; задіяний і врахований кожний сантиметр, і це незважаючи на величезні розміри субмарини. Для людей було дуже мало простору, тому що все навколо було начинено сучасною технікою, устаткуванням, різноманітними запасами.

... З останніх сил, з величезним трудом, майже втрачаючи свідомість, мені все ж удалося вибігти з палаючого відсіку, перебігти другий і, нарешті, досягти того місця, де я зміг зняти свій апарат. Я ледве віддихався. Аналогічна ситуація повторилася зі мною ще раз наприкінці аварії. Командир бойової частини поставив переді мною завдання спуститися в трюм і відключити ще працюючі механізми, які я обслуговував.

На човні вже не було запасних патронів до дихальних апаратів - усі були використані, а в трюмі повно диму й чадного газу. Але завдання поставлено, і його треба виконувати.

Я підібрав перший-ліпший апарат, надягнув його, почав дихати, але, як тільки спустився в трюм і дістався до своїх приладів, патрон припинив виділяти кисень. Знову, з великою напругою сил, мені вдалося вискочити з трюму, ковтнути повітря і, лише підключившись до іншого апарата, я зміг повернутися в трюм і виконати завдання.

Трагедія на човні продовжувала стрімко розвиватися. Інструкції твердили: якщо у відсіку пожежа - треба герметизувати приміщення; якщо туди потрапило стиснуте повітря, відсік слід відкрити для провітрювання. Але як діяти в нашій ситуації, якщо у відсіку і пожежа, і стиснуте повітря одночасно?!

Шостий і сьомий відсіки продовжували горіти. Серія коротких замикань викликала невеликі пожежі у всіх відсіках, крім першого. Їх пощастило загасити.

Човен втрачав життя. Він почав сповільнюватися, поки не зупинився зовсім. Слава Богові, ми перебували на поверхні, хоча й були віддані хвилям. Сигналу «SOS» не подавали, щоб нас не виявив противник, до того ж, наше командування було впевнене, що аварію можна ліквідувати. Нікому не спадало на думку, що човен може затонути, бо всі знали, наскільки надійно він сконструйований. Члени екіпажу навіть жартували: «Треба ще вітати потопити нашого човна». Якщо коефіцієнт «живучості» американських субмарин подібного типу становив чотирнадцять відсотків, то нашого - понад тридцять. Усе було продумано для нестандартних ситуацій. Очевидно, через самовпевненість команд-

ного складу так і не були задіяні ті засоби, які знадобилися б нам після того, як корабель затонув і люди опинилися в холодній воді.

Згодом ми все-таки встановили зв'язок з базою, і над нами уже кружляли два літаки, але реально допомогти нічим не могли. Екіпаж отримав повідомлення про те, що на допомогу нам ідуть цивільні судна, які перебували поблизу.

Усередині корабля тривала робота з ліквідації НП. У ній були задіяні чоловік 10-15. Серед них був і я оскільки за штатом входив до складу аварійної групи. Решта за наказом командира були виведені нагору. За час проведення цих складних робіт я вибігав на палубу всього двічі, та й то на 2-3 хвилини, щоб ковтнути свіжого повітря.

За наказом командира ми разом з двома іншими підводниками намагалися проникнути до шостого і сьомого відсіків, щоб уточнити ситуацію. Але, дякувати Богові, нам це не вдалося - ми не змогли відкрити люки (вони наглухо прикипіли до перегородок). Якби ми відкрили їх - вогонь і стиснуте повітря спопелили б нас миттєво!

На той час на човні загинуло вже четверо. Екіпаж очікував допомоги, і тому ніхто нічого не робив. Було прийнято рішення гасити вогонь за допомогою герметизації, тобто чекати, коли вигорить кисень і пожежа згасне сама по собі. Та нашим надіям не судилося здійснитися. О 16.45 диферент на кормі різко зріс. Командир зрозумів, що човен зараз піде на дно, і віддав наказ усім покинути корабель, бо в такій ситуації повернути човен у горизонтальне положення вже неможливо. Через деякий час

після аварії урядова комісія висунула версію, що причиною загибелі човна стали ті самі два відсіки. Через перепад температур тріснув найміцніший титановий корпус, всередину якого почала прибувати вода з-за борту. У результаті вогонь згас, але човен, втрапивши сталу плавучість, перекинувся і під кутом 85° пішов під воду. Ось тут і почався ланцюжок неймовірних і несподіваних для мене подій. Але відновимо їх за порядком.

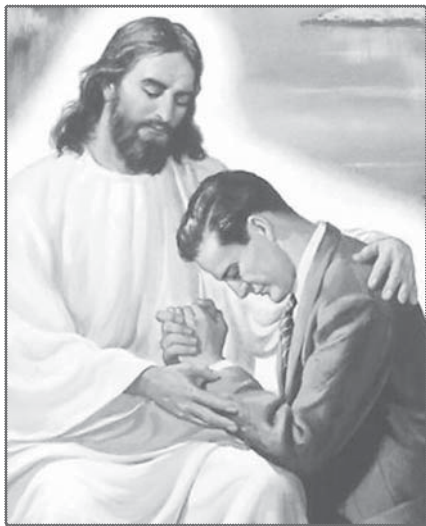
далі буде

Успех

От крика первого до вздоха,
От ранних до последних дней
Пусть хорошо живешь иль плохо,—
Ты с Богом встретиться успеи.
Все знают: надо дом построить,
У дома древо посадить,
Родителей двух успокоить,
Сынишку доброго родить.
Все это так. И это ясно,
Но Кто-то приобрел для нас
И где-то положил негласно
Большой шлифованный алмаз.
Бредешь ли юною тропкою,
Иль тебе больше тридцати.
Пускай с седою бородою —
Сумей, сумей его найти.
Сумей в заботах и хлопотах,
В своем бессмысленном пути
Живую Правду не прохлопай
И путь к спасенью обрести.
Успей, пока еще не поздно;
Поторопись, ну хоть сейчас,
Пока еще на небе звездно
И день последний не угас.

Леонид Романов

«... І ви є в Христі»

Життя християнина - це життя Христа, яким Він живе в цій людині. «Від Нього ж і ви є в Христі Ісусі, Який став для нас мудрістю від Бога, праведністю, освяченням і викупленням» (1 Кор. 1:30).

Освячення - це Христос. Зауважуючи в собі гордість, ми думаємо, що побороти гордість можна смиренністю. Але де взяти смиренність, якщо не в Христі? Без Христа в серці ви ніколи не будете мати смиренність, хоча й будете її хотіти. Бог не дає нам терпіння, смиренність, любов як

окремі дарунки Своєї благодаті. Він дав нам Христа й усі дарунки Духа Святого в Ньому.

Бог не ділить благодаті на порції. Бог дав нам Свого Сина, щоб Він жив у нас своїм життям, і тоді ми можемо сказати: «І живу вже не я, а Христос живе в мені» (Гал. 2:20).

Один атеїст намагався збентежити віруючих запитанням: «Як це християнин може бути в Христі й Христос у християнинові?» Відповідь була такою: «Це схоже на кочергу. Я кладу її у вогонь, доки вона не стане яскраво-червоною. І тоді кочерга перебуває у вогні й вогонь у кочерзі».

Равнодушие

Равнодушие и бездушие
ходят рядом,
Будто ледяные
сестры-близнецы.
Не проси у них совета,
Не встречайся с ними
взглядом.
Не помогут, не утешат:
Души их мертвы.
О, Иисус! Тебе лишь
все подвластно
Нас спаси от рабства
дьявольских сетей.
Измени нас, Боже,
Дай нам Духа братства,
Помоги быть верным
истине Твоей.
О, приди на помощь нам,
Избавь от безразличия.
Помоги Твою любовь понять,
Удали от нас двуличие.
Всей душой Тебя и ближних
Помоги любить, принять!

Вера Коровина,
г. Чернигов

«Хто хоче йти за Мною,
нехай зречеться себе самого,
візьме свій хрест і йди за
Мною».

початок в №4

Візьми свій хрест

Хочу привести вам один приклад з життя моєї родини. Моїй старшій доньці сім років. Вона пішла в перший клас. Це було в березні, я стояв на вулиці, розмовляв з одним братом. Вона поверталася зі школи й плакала, а потім сміялася. Виразження обличчя у неї було страшно. Вона підійшла до мене й говорить: «Тату, я тобі на вушко хочу щось сказати. Мене сьогодні Антон у школі обійняв». Я подумав: «Нічого собі! Перший клас християнська школа». Потім увечері за вечерею я вирішив розпитати докладніше про інцидент. «Ну, ми ось так грались, грались, а потім Антон взяв мене й обійняв». Я говорю: «Донечко, це просто дружні обійми, а коли ти виростиш, тебе будуть обіймати по-дорослому». Про себе я подумав про те, що вже в цьому віці в дівчинці є зернятко жінки. Вона прийшла в цей світ, щоб бути улюбленою й щоб хтось коли-небудь її обійняв. І ці дитячі обійми для неї були великою подією. І ось ми приходимо в цей світ - егоїстами. І кожен з нас думає, насамперед, про себе. Сатана спокушає кожного думати, що тебе повинні обіймати. І хтось іде обійнятий спрагою наживи, хтось спрагою слави, хтось ще чимсь. І так ідуть по життю й думають, що ось це любов, коли себелюбність triumфує. Але на дорогах життя нас зустрічає

Святий Дух, і вчить іншому: «Це не любов». Коли ти не можеш простити, і чекаєш, що в поросі й попелі ближній твій приповзе до тебе - це не любов. Коли ти мрієш про те, щоб біля твоїх ніг ліг увесь світ, або хоча б твоя родина - це не любов. Коли ти мрієш про те, щоб твій ближній, а іноді Бог, по милості Своїй, подарував тобі задоволення - це не любов. Любов - це коли ти дозволяєш Богові розпина-ти й розпинати твоє «я». І ти ніколи, ніколи не пошкодуєш, що пішов цим шляхом. Ти ніколи не пошкодуєш про те, що Бог відлучував тебе працювати на себе, а вчив принципу жертви. Ти ніколи не пошкодуєш, що в житті тво-

го минулого дуже складні, до відчаю, люди. Тому що так, через все це, Господь тебе вчив найважливішому, заради чого ти прийшов у цей світ - навчитися любити! Ті, хто несуть хрест ніколи, ніколи не змогли б його понести, якби не бачили Того, Хто був до хреста прибитий. І коли Дух Святий розпинає твоє «я», і ти задаєшся питанням: «Скільки можна прощати? Скільки можна терпіти? Скільки можна упокорюватися?», — подивися на Того, Хто терпів, упокорювався й прощав більше всіх нас. Подивися на Того, Хто на Голгофському хресті виявив найвищу Божу любов. Те, що Він пережив там, ніколи ніхто з нас не переживає. Але навіть там Він любив. І тримали Його на хресті не цвяхи, тримала любов. І тому Він просив: «Отче, прости їм, бо не знають, що роблять». І тому Його думка на хресті була про інших, а не про себе. І коли ми читаємо пророка Ісаю, ми чуємо ці чудові слова: «Він через муки Своєї душі буде бачити плід, та й насититься». Той, хто піде шляхом хреста, шляхом жертвової любові, одного разу, через муки Своєї душі буде бачити плід, та й насититься теж.

Наш Господь великий і дивний достойний усілякого поклоніння й подяки. Він у житті кожного з нас творить велике, незвичайне й прекрасне. Він завжди веде нас до Вічності. Ми благословляємо Тебе, Господи, і прославляємо Тебе, Отця, Сина й Духа Святого.
Амінь.

початок в №4

Левий

Владимир Пролинский

У кожного з нас є тма кривдників. Уявіть собі, якби ми всім зуміли помститися, то імовірно, у місті мало б людей залишилося. А так, слава Богові, вони живуть. І далі Слово Боже говорить: «Якщо ворог твій голодний - нагодуй, якщо він нагий - одягни, якщо хоче пити - дай води». Не води - чаю налий, сядь із ним поий. Чому? Та тому що ти збереш палаючого вугілля для нього, присоромиш його. Тому, подяка Господові, що Євангеліє працює не на святих, а на нас, які жорстокі й мстиві. Хтось визнає це, хтось приховує. Але хочу одне сказати: «Всі Симеони й Левії, які люблять Христа й прийняли його, обов'язково будуть у Царстві Божому». Ось тому ми з вами прагнемо так жити, щоб наша стара людина поступово помирала, слабшала, щоб наша жорстокість поступалася місцем Христовим позиціям. Давайте переплануємо наші почуття й можливості. І нехай із другого на сьоме місце буде перенесений наш авторитет, але всеодно, ми не будемо загублені для вічності. І на восьмому, і на сьомому місці теж не погано. Я б навіть на тринадцяте погодився, але його немає. А якщо Бог говорить: іди на сьоме й восьме місце - це велика перевага. Тому давайте вчитися в левитів: не шукати багатства, жити на те, що Бог дає, не міняти свою духовну професію й своє служіння на

мирські переваги, не брати участь у війнах, ні в яких військових діях, задовольнятися тим наділом, що Бог дав. І найголовніше - будьмо вірними Господові в усіх екстремальних ситуаціях. Хочу також зауважити, що пастор при всій доброті повинен іноді бути й жорстким. Чому? Тому що

мова йде про боротьбу зі злом. Левій був твердий у випадку на горі Хориву й цій жорстокості обернулася благословенням. І добре Павло говорить: «Я був нелюдом». Адже він залишався нелюдом для ворогів церкви Христа. Він залишався жорстким для тих, хто віддавав і залишав Його. Але для вірних Богові це була зовсім інша людина. Тому я хочу зауважити, дорогі, що Бог іноді використовує наші певні властивості для Своєї слави, для своїх інтересів і для своєї волі. І тому ми повинні розуміти, що пастор - це людина, у якої все людське. А Мойсей, апостол Павло й інші біблійні герої - сьогодні великий приклад для кожного з нас. Нехай Господь благословить наші міркування, і я б хотів, щоб вони зміцнювали наше пізнання Бога, наближали нас до спасіння. І ще хочу сказати, що знаходжу величезне задоволення в родині Якова. Не знаю, чи зумів я вам прищепити любов до цієї родини, може вона вам не подобається, ви її не любите, або забудете, але я твердо знаю, що ця родина носить печатку права на вхід у Вічність - це чудово. І як добре, що і я, і Рувим, Симеон і Левій однакові. Ніхто з них не вищий на голову, ніхто з їх не краший. Ми всі однакові перед Господом. Господь однаково любить, однаково спасає нас, якщо ми піддаємося роботі благодаті Божої й Святого Духа над собою.

Бережіть красу рідного краю

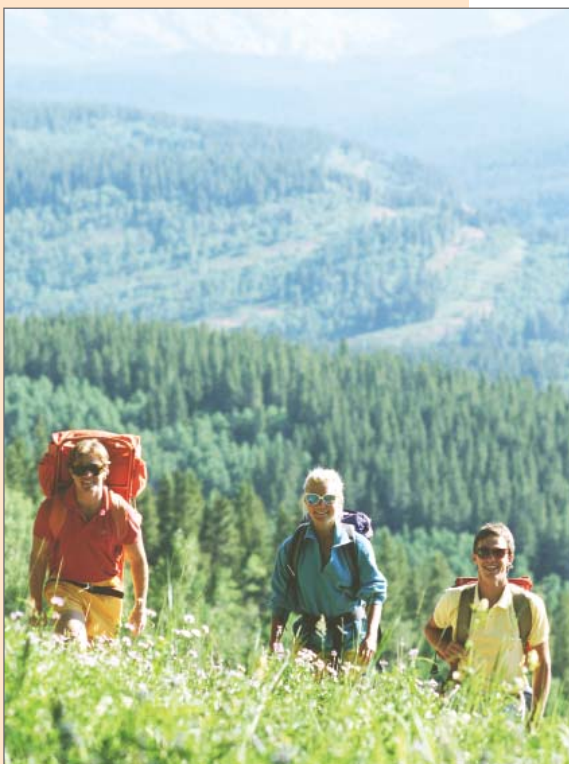
Шоліта, коли приїжджають до нас діти і внуки, ми ведемо їх по стежках нашого дитинства і нашої молодості. Скільки спогадів виникає під час таких романтичних мандрівок!

Ще й досі є та вузька вуличка за колишньою артіллю «Коваль Стельмах» (потім це підприємство отримало назву «Обозбудівський завод») над зарослим очеретом ставочком. Ось бредемо ми по травах нашого дитинства: споришах та лободі, де-не-де ще під парканами біліють квіти на кущиках «дикого мила». О, цей шелест трав під ногами, цей неповторний запах дитинства!

Ось тут, на пагорбку, стояла невеличка хатинка, де жила молода пара. У них ще не було своїх дітей, і всю свою любов і ласку вони дарували мені – п'ятирічній дівчинці, що росла без батька.

Скільки часу проводили ми, дітлахи, на вулиці, скільки фантазій виникало у наших нерозважливих головах! Почувши про таємні підземні ходи на території зруйнованого заводу, ми відразу ж вирішили їх дослідити. Сам Господь уберіг нас від біди, коли просто перед нами зі склепіння тако-го ходу (а він дійсно був) обвалилась чималенька брила мурування, і це змусило нас повернутися до виходу. Де тільки нас не носило? Мама наша була завжди в роботі – нелегко було їй прогудувати й одягнути двох дітей. Не можна сказати, що вона залишала нас без своєї уваги, адже любов до хороших книг, гарних пісень, повагу та уважність до людей вона виховала в нас.

Улюбленим місцем наших прогулянок та ігор був заводський парк, де росли вікові дуби та липи і де ми серед заростів кущів знайшли солдатську могилу, за якою старанно доглядали. Все в цьому парку було таким цікавим і таємничим. А через дорогу над ставком була так звана Долина. Пологий схил заріс шовковистою травою, по якій ми з'їжджали на підосвах сандаліків та тапочок аж до самого ставка. Дикі рожеві мальви росли над ставком, а над ними нерухомо висіли голубі бабки з прозорими крильцями. У ставку кумкали

велетенські зелені жаби, а особливо зворушували маленькі пугловки, яких мені було дуже шкода, бо вихователька Оксана Михайлівна Бонко, з якою мені ще пощастило працювати в Аврамівській школі, розповіла, скільки їх гине, поки з'явиться хоч одна жабка. Під кущами й деревами росли великі суніці.

Коли вже ми стали старшими, то готувалися на Долині до екзаменів. Де ви, дорогі мої однокласники? Галя Крамська, Юра Ольшевський, Галочка Гусева... Тут на Долині Галочка Гусева читала нам свої вірші, а як співала!.. Її батьки були віруючими, і за це маму заарештували, а велика родина виживала, як могла. Лежить моя вірна подруга десь у землі Мордовії. Коля Лелека – єврейське дитя, яке врятувала українська жінка Марія. Він та його братик вважали її своєю матір'ю. Важке було у хлопця життя. Вже пізніше зустрічалися ми з ним у Поперечному яру, де лежала його справжня мама. Його прийомна мати розповіла йому правду, бо хлопча запитав у неї, чому його драгнуть «жидком». Нема вже і його... Кожне місце в нашому краї пов'язане зі спогадами про дітей війни, які вміли поділитися останнім шматком хліба з товаришем.

Я пам'ятаю з яким ентузіазмом садили ми дерева за поліклінікою, де мав бути парк імені 300-річчя возз'єднання України з Росією. Це було у травні 1953 року. Може, і зараз ростуть дерева, які садили Анатолій Лупинос – відомий правозахисник, нині вже покійний, відомі науковці: член-кореспондент Академії наук СРСР – відомий лікар Валерій Капелько, доктор технічних наук Іскіс З.Я. та просто чесні і хороші хлопці і дівчата, що щиро хотіли зробити нашу землю ще прекраснішою. Надихала нас на працю керівник шкільного відділу РКЛКСМУ Надія Найда, яку ми всі дуже любили. А що ж далі? Сподобалося це місце нашим міським чиновникам – і просто у парку вирости особняки і на своїх подвір'ях господарі почали розводити птицю й худобу. А потім почало це все випасатися в парку та на Долині. І загинув цей чудовий шматочок природи. Стоять руїни стоматологічної поліклініки, за ними дикі чагарники. У ставку вже й жаби перевелися і немає чудових бабок з прозорими крильцями. А наш чудовий шкільний садок! Де він? Саме в цьому місці вирости котежді Панської (так називали її в народі) вулиці.

Взагалі у 50-60 роках школярі з учителями висаджували багато дерев уздовж дороги на станцію. І росли вони. Але минуло вже багато часу. Зараз дерев майже не садять для всіх – тільки за загорожею у власних садках. Може, якби наші діти садили дерева для всіх, то не ламали б, як оті ніжні горобини та берези на Алеї афганців.

Прийшли ми на острівце у парку Подольського і хахнулися: калюжі, недопалки, пластикові пляшки та пакети, сліди від вогнищ. Молоді люди, що залишите ви для дітей і внуків своїх? А коли будете говорити про любов до України, то який куточок рідної малої батьківщини згадаєте?

Земля має свою грошову вартість – це так. Але ж це ще й пам'ять про минуле, про те місце, де ви народилися. Маємо нею дорожити як величезною духовною цінністю, скарбницею добра і вдячності до тих, хто дарував вам життя.

Чим людина вимірює щастя? Гроші, слава, багатства земні... Якщо так, ця людина пропадає, І вона не товариш мені. Чи людина життя відміряє? Задоволення. Питво та сміх... Ця людина поволі ступає В небезпечне болото – у гріх. Все минає, ржавіє і тліє, Всі опори земні не стійкі. Лише Божа любов променіє, Світить зіркою через віки. Не будуй на піску свою вежу, Найміцніше каміння шукай. І Ісусова правда безмежна Приведе тебе в істини край!

Олена Лузан,
снт Липова Долина

Темніше чи світліше?

Що потрібно зробити в темному підвалі для того, щоб орієнтуватися? Сваритися й дратуватися безглуздо. Це не допоможе. Від цього анітрохи не стане світліше.

Але якщо ми запалимо свічку, хоча б маленьку, і ввійдемо з нею в темряву, то, безумовно, стане світліше. Чим більше свічок, тим світліше буде.

Призначення християнина – світити. Христос сказав Своїм послідовникам: «Ви

– світло для світу». Світити світлом Христа в темряві цього світу – наше покликання. Не критикувати, не засуджувати, не сварити – усе це не сприяє змінам на краще.

Звичайно, все це знають християни. Але ось тепер перед нами питання: чи дійсно наша присутність, наша поведінка, наша миролюбність, наші взаємостосунки між собою й з іншими людьми можуть бути прикладом, свого роду свічкою?

Августіна Зозуліна

Ты моя настоящая мама

Від редакції: Бажаючи зберегти стиль і почуття автора, друкуємо це оповідання мовою оригіналу.

Когда Галя вошла в дом, она увидела перед собой детей. Отец сказал:

— Вот, их восемь.

Он как будто смутился на миг, а потом добавил с улыбкой:

— Дети! Вот ваша мама.

Младшие подбежали к ней и попросились на руки. Они радовались, что наконец-то пришла мама. Они не осознавали случившегося. Галя улыбнулась им и взяла на руки. Другие мальчики и девочки стояли поодаль и рассматривали ее. Галя присела на диван и попросила детей выслушать ее.

— Дети, теперь я ваша мачеха, но я желаю с Божьей помощью стать для вас настоящей матерью. Вашу маму заменить полностью я не смогу, но мне хочется быть похожей на нее, хотя бы отчасти. Я хочу, чтобы вы каждый вечер рассказывали мне о своей маме, а я постараюсь научиться любить и воспитывать вас так, как любила и воспитывала она. Я хочу с Божьей помощью воспитать вас так, чтобы в день, когда Христос воскресит вашу маму, я могла бы сказать ей: «Дорогая Танечка, вот твои дети. Я старалась воспитывать их в вере, чтобы все они удостоились Небесного Царства». В тот день все будет так, как вы решите. Если захотите, то будем жить все вместе, а если нет, то я поселюсь недалеко от вас, чтобы всю вечность созерцать ваше счастье, которое навсегда будет и моим счастьем.

Все тихо плакали. Галя прошла и осмотрела дом. Вдруг она остановилась в столовой. Ее внимание привлекло то, что на стене висит портрет папы, а рядом вбит гвоздик. Старшие дети с любопытством наблюдали за новой мамой.

— А где мамин портрет? — спросила Галя. Все молчали. Через несколько мгновений Оля нарушила тишину:

— Папа велел его снять. Я хочу его повесить над своей кроватью.

— Нет! Мамин портрет будет висеть рядом с папиным, — сказала Галя. И с улыбкой добавила: — А если я удостоюсь, тогда кто-нибудь из вас повесит мой портрет с другой стороны.

Оля сразу побежала в свою комнату, принесла мамину фотографию и с радостью повесила ее на место.

— Вот теперь стало веселей, — все так же с улыбкой произнесла Галя. — Мама будет помогать мне воспитывать вас.

Отец с благодарностью смотрел на Галину, а дети сразу же прониклись к ней доверием.

После ужина вся семья слушала, как отец читает Библию. Затем все вместе помолились и отправились спать.

Галя задержалась на кухне, чтобы приготовить завтрак для мужа и детей. Вдруг она услышала, как девочки беседовали друг с другом:

— Тяжело ей будет у нас, ведь нас много, — произнесла Аня.

— Мне кажется, что у нее доброе сердце. Я думаю, что смогу полюбить ее, — сказала старшая дочь Юля.

— Нет, это наша мама была добрая, а эту тетю Галю я не буду называть мамой. Никогда не назову. Я никак не буду ее называть. Пусть живет на здоровье в нашем доме, но я в ней не нуждаюсь, — выговаривала с горечью Оля.

— Тише! Тише! А то услышит, — обратилась Юля к сестре.

— Знаешь, Оля, — пыталась убедить сестренку Анечка, — она героиня. Ведь она решила прийти в нашу семью, где восемь детей. Не каждый на это согласится. Вот хотя бы ты, уже и возмужала, а ведь она тебе ничего плохого не сделала. И знай, раз она пришла, значит, у нее доброе сердце и много любви. Портрет нашей мамы велела повесить на место, значит, до-

брая, — закончила Аня.

— А я все равно не буду звать ее мамой, у меня была только одна мамочка, — упорно не соглашалась Оля.

Потом стало тихо. Закончив приготовления, Галя пошла посмотреть на мальчиков, спят ли они. У дверей их комнаты она остановилась, не желая прерывать их разговор.

— Знаете, братишки, — говорил Вовик, — а я ее полюбил, она хорошая, и мы все будем звать ее мамой.

— Оля нам сказала, что у нас была только одна мама, а это мачеха, — признался Петя.

— Нет! Мы, мужчины, будем называть ее мамой и научим этому малышей, поняли? А Оля не права, ей подчиняться не будем, — скомандовал Вова.

— Хорошо, Вова, мы будем называть ее мамой, — согласились малыши.

Галя приоткрыла дверь, зашла, поправила одеяло у малышей и спросила старших:

— Почему вы не спите?

— Сейчас, мама, будем спать, — ответил Вова, — у нас тут мужской разговор.

— Раз мужской, тогда прощаю, — Галя улыбнулась и вышла.

В кухне она встала на колени и просила у Бога мудрости для воспитания этих сироток, проникшись к ним любовью и жалостью. Она молилась об Оле: «Бедная девочка лишилась мамы и пока что не может переносить мое присутствие. Она очень впечатлительная и теперь страдает. Господи! Помоги мне выполнить эту миссию, которую я взяла на себя. Научи меня правильно поступать, чтобы стать близкой для этих детей, которые нуждаются в спокойных, сердечных и ласковых словах».

Обращаясь к Богу, Галя не заметила, как вернулся с работы муж. Он подошел к ней, с нежностью погладил ее волосы и произнес:

— Я помогу тебе во всем, а Бог может нам с тобой.

Она с благодарностью посмотрела на него и почувствовала, что все будет хорошо.

продовження на стор. №12

Великий, Всемогущий Боже!
Спасибо говорю Тебе,
За то, что я живу на свете,
За тяжкий рок в моей судьбе,
За род ушедших поколений,
За всех живущих на земле,
И становлюсь я на колени,
Спасибо, Господи, Тебе!
Молюсь, помилуй и прости нас,
Благодарю я вновь и вновь,
За то, что отдал Ты нам Сына
И за Всевышнюю любовь.

Екатерина Дмитриева,
г. Киев

До Ісуса

Обніми мене ніжно, як крилами,
Притули до нетлінних грудей,
Дай зібратись з останніми силами,
Щоб любити життя і людей.
Доторкнися до серця долонею,
Хай воно не болить, не пече.
Я схиляюсь довірливо скронею
На Твоє віковічне плече.
І з'єднай наші душі невидимо,
Щоб були: Ти — в мені, я — в Тобі.
Знаю, ми переможцями вийдемо
У щоденній тяжкій боротьбі!

Олена Лузан,
сmt Липова Долина
Сумської обл.

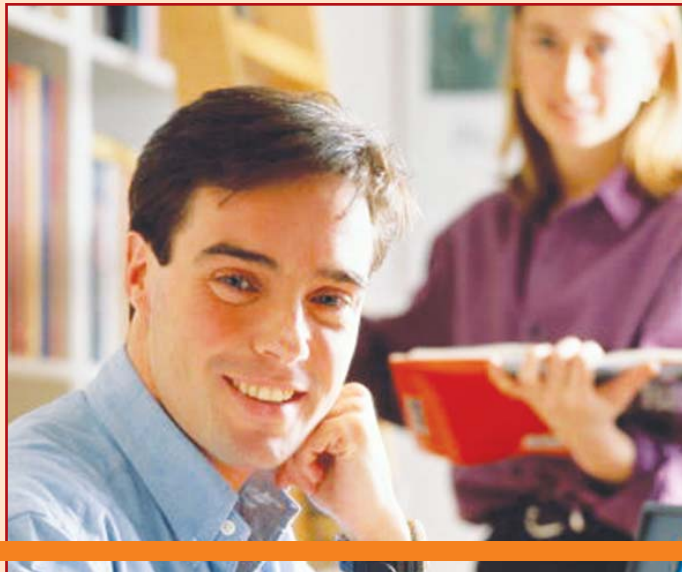
Задача для вирішення

Студент зайшов до кімнати своїх однокурсників, поклав перед ними складений папірець і серйозно сказав:

— Тут є одна задача, і я сподіваюся, що ви зможете вирішити.

І студент, не сказавши більше ні слова, вийшов з кімнати.

Студенти розгорнули цей папір, а там замість математичного завдання були записані такі слова: «Бо яка користь людині, коли вона увесь світ здобуде, а свою душу занепасть? Або що дасть людина взамін за свою душу?» Це запитання

Ісуса Христа.

Один студент прочитав цю «задачу» для всіх, а потім із жорстокістю розірвав цей аркуш паперу на дрібні шматочки. Інший студент все-таки запам'ятав ці слова. Вони запали йому в серце. Дух Святий нагадував йому це запитання доти, поки він не знайшов відповідь в Ісусі Христі.

У старій дитячій казці розповідається про кішку, яка пішла до Лондона, щоб побачити королеву. Потрапивши до великого міста, вона не побачила там нічого, крім маленької мишки. На ній вона зосередила всю свою увагу. Не наслідуйте цієї кішки.

Помста индейца

Идол

На наступний ранок полювання тривало. Суливан спокусила гарна лань і він, переслідуючи її, непомітно зайшов так далеко, що коли оглянувся по боках, зрозумів, що заблукав і відстав від товаришів.

Ця частина лісу була йому незнайома, і він не знав, у який бік іти. Дерева тут росли так густо, що навіть сонячний промінь не проникав у хаші лісу. Його охопив розпач, ситуація здавалася зовсім безнадійною. При кожному шереху Суливан хапався за рушницю, йому здавалося, що на нього ось-ось нападуть індіанці. Він ледь переставляв ноги, був дуже стомлений і голодний.

Раптом мисливець почув тріск гілок і став нерухомий. Не встиг він отямитися, як з хаші вискочив величезний зубр. Звір на мить зупинився, потім нагнув голову й приготувався до стрибка.

Суливан прицілився, але зубр був так близько, що він не зважувався вистрілити. У наступну мить тварина сіпнулася, і Суливан судорожно нажав курок. Зубр виявився злегка пораненим і в люті кинувся на людину. Однак сміливий мисливець зумів схопити його за роги й, намагаючись утримати його одною рукою, іншою потягнувся за ножем, щоб заколотися. Але сили були нерівними: величезний зубр був занадто могутній, він швидко вивернувся й скинув Суливана на землю.

У цей момент мисливець почув постріл, зубр піднявся дибки, потім зі страшним ревінням звалився поруч із Суливаном. Із хаші лісу вийшов високий чоловік в індіанському мисливському одязі й швидко застромив ніж у горло поваленого звіра.

Суливан повільно встав. Він не знав, радіти цій зустрічі чи ні. Він зі страхом дивився на індіанця, не знаючи його намірів. Нарешті, несміливо попросив вивести його з цієї незнайомої хаші лісу.

- Якщо білий голуб заблукав, то орел його введе, - відповів індіанець.

Настав вечір, тому необхідно було якнайшвидше знайти укриття на ніч. Індіанець привів Суливана на берег ріки, на якому стояв курінь. Там він розстелив шкури й запропонував Суливану відпочити, доки сам приготує вечерю. Через деякий час індіанець запропонував білій людині смажену дичину й кашу. Після ситої вечері Суливан миттєво заснув.

Ледь почала займатися зоря, як індіанець уже будив його. Поснідавши, вони обоє почали збиратися в дорогу. Індіанець знову йшов спереду й так

уміло виводив його з хаші лісу, що, здавалося, він був не в лісі, а у власному саду.

Ішли вони довго, і вже наприкінці дня Суливан впізнав знайомі місця й незабаром побачив рідне село. Побачивши між деревами свій будинок, він, не приховуючи захоплення, міцно обійняв індіанця й від усього серця почав дякувати йому.

До цих пір індіанець намагався не показувати йому свого обличчя, але тепер він стояв прямо перед Суливаном, і промені сонця, що заходили, освітлювали його смагляве обличчя. Суливан подивився на нього й зазмер від здивування: перед ним стояв той самий індіанець, якого він кілька місяців тому так безжалісно прогнав від свого будинку!

Індіанець допитливо дивився на білу людину. Суливан опустив очі. Йому не було чого було сказати, захоплені слова подяки застигли на його губах.

- Ти тільки тепер впізнав мене, - почав говорити індіанець, - і ти, звичайно, пам'ятаєш, як жорстоко обійшовся зі мною тоді. Вчора я мав можливість помститися тобі, але я не зробив цього... Якщо коли-небудь до тебе зайде індіанець, то вчини з ним так само, як я вчинив з тобою. Я бажаю тобі всього найкращого. Залишайся з миром!

Він повернувся, щоб іти назад, але Суливан заступив йому дорогу й почав просити залишитися у нього. Зрештою, індіанець погодився й Суливан повів його до себе в будинок.

Дружина Суливана дуже здивувалася, ще здалеку побачивши свого чоловіка, що повертається додому в компанії з індіанцем. Але коли вони ввійшли в будинок, і вона впізнала індіанця, якого нагодувала в лісі, вона взагалі здивувалася й питально подивилася на чоловіка.

За вечерею вся родина Суливана слухала розповідь про його неймовірні пригоди на полюванні, про несподіваний порятunek від лютого зубра й про індіанця, що тепер у них в гостях. У цей вечір в їхньому будинку особливі молитви подяки підносилися до Небесного престолу.

Не дивно, що з тих пір вони подружилися, і індіанець став для них найпочеснішим і дорогим гостем. Звичайно, ставлення Суливана до індіанців теж докорінно змінилося. І сам він дуже перемінився.

Цей випадок став поворотним моментом у його стосунках з Богом. З тих пір Суливан не тільки зараховував себе до християн. Він став справжнім послідовником Христа, і разом з усією родиною дякував Богові за цей чудовий випадок і просив керувати його подальшим життям. Вони також всією родиною гаряче молилися за свого друга індіанця, щоб Господь відкрив його серце для прийняття Істини й подарував йому тверду віру.

Іхні молитви були почуті. Через кілька років цей індіанець став першим християнином серед індіанців. Незабаром він хрестився й, озброївшись уже не ножами й рушницями, а Словом Божим, став ревним вісником спасіння. Він розповідав своїм одноплемінникам про любов Божу, про те, як Христос прийшов на Землю, щоб подарувати їм спасіння.

Він проповідував багато років. Уже зовсім пристарілий, він якимось знову відвідав своїх білих друзів і там же закрив свої очі з великою надією на славний день воскресіння.

Он для многих — словно идол:
Неживой гипнотизер.

Губит души телевизор,
Как удав глядит в упор.
Не читают люди Слово —
Любит мир разврат смотреть.

Человечество готово
Без прозренья умереть.

Вновь садится у экрана
Вся безбожная страна.

Кровоточит Божья рана —
И смеется сатана.

Ну а дети, им — свобода:
Телевизор их отец.

Вот пошла какая мода,
Когда близится конец.

От жестоких детективов
И безнравственных сюжетов,

Для убийства есть мотивы
И для низменных советов.

И болеет от маразма
Мозг земного человека,

А в душе темно и грязно —
В мир пришли болезни века.

И виновниками стресса
Переполнены дома.

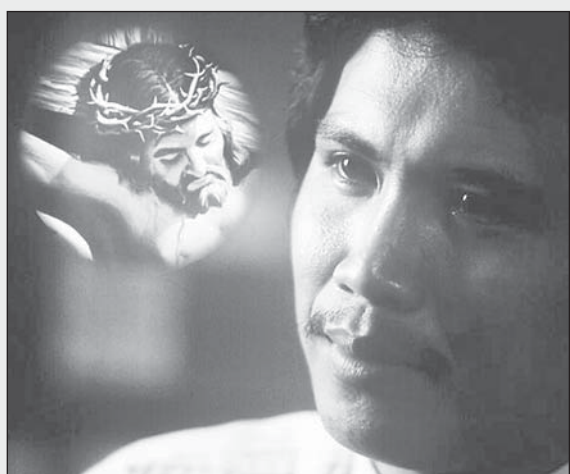
Мир страдает от прогресса —
Горе людям от ума.

Веселиться люди рады,
Правду Божью ненавидят,

И за звездами эстрады
Неба звездного не видят.

Александр Зеленский

Фома й ми

Апостола Фому дуже часто критикують, називають його маловірним, або невірним Фоמוю, порівнюючи його сумніви зі зреченням Петра від свого Вчителя. Це велика помилка.

Фома хотів бачити власними очима те, що вже бачили інші учні. Де він був у перший день тижня після воскресіння Христа ми не знаємо. Євангеліє не дає нам відповідь на це питання. Але ми зі Святого Письма знаємо, що він хотів бачити рани Христа, як доказ воскресіння. Він хотів також бачити Воскреслого, і тому при другій зустрічі учнів він

уже був присутній.

Нас розчулює те, що Христос, зустрівшись удруге з учнями, особливу увагу звернув на Фому й без тіні докору допоміг йому повірити у воскресіння.

Фома вчить нас довіряти свідченню про воскресіння тим, хто бачив Воскреслого, хто сам пережив воскресіння душі. Від сумнівів Фома перейшов до живої віри в Христа, назвавши Його своїм Господом і Богом.

Чи можете ви сказати про Христа: «Господь мій і Бог мій» (Івана 20)?

Ж. Дукан

Серебрянные росы,
Алая заря,
Белые березы,
Неба синева.
Золотая нива,
Как огонь свечи,
И туман клубится
В тишине ночи.
Месяц улыбнулся
На морскую гладь,
И пришла на землю
Божья благодать.

Екатерина Дмитриева,
г. Киев

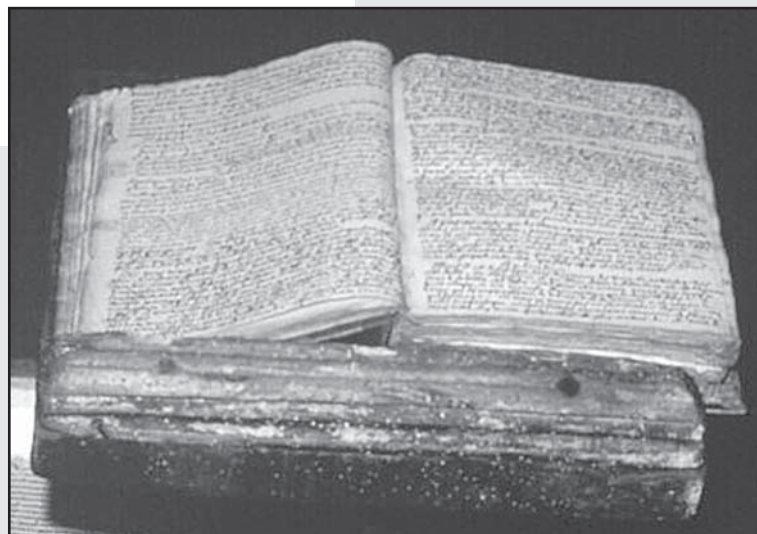
МИМОХІДЬ:

- Не розривай грубо нитку дружби, тому що якщо доведеться її зв'язати, то залишиться вузол.
- Бути ввічливим - це ключ до дверей усіх сердець.
- Увічливість - це таке заощадження, яке ніхто не може забрати.

Книга для кінця часу

Є в Біблії одна невелика книга, що складається всього із дванадцяти розділів, але яка має величезне значення. Вона несе велику й грандіозну вістку, що не вкладається в рамки будь-якої конфесії або культури й адресована всім жителям Землі. Це книга пророка Даниїла.

Юдейський письменник першого століття н.е. Йосип Флавій визнає Даниїла «найбільшим із пророків», оскільки, пише далі Йосип, «він не тільки пророкував майбутні події, як це робили й інші пророки, але й указав час їхнього виконання». У XX столітті філософ Франц Розенцвейг сміливо встановлює зв'язок між світовою історією й пророцтвами Даниїла. Ще більш близький до нас Авраам Гешель називає Даниїла пророком очікування, а Андре Неер говорить про нього як про «пророка молитви». На думку Елі Визеля, книга Даниїла містить секрет надії. У християнській традиції Книга пророка Даниїла досить швидко набуває почесне місце книги, що часто цитується. Перші християни, і особливо отці Церкви, часто аргументують свої свідчення, ґрунтуючись на книзі Даниїла. Іполит, а особливо Ієронім і навіть Фома Аквінський відзначають величезний інтерес до цієї книги. Пізніше з-під пера реформаторів виходить цілий потік коментарів і досліджень книги Даниїла. Працюючи над перекладом Святого Письма, Лютер стверджує, що ця книга гідна того, щоб бути виданою першою. Кальвін присвячує їй свої найблискучіші виступи. У XIX столітті, коли повіяв вітер релігійного відновлення, книга Даниїла займає домінуюче місце й надихає тих, хто чекає на Месію. Сьогодні також спостерігається велика цікавість до дослідження цієї пророчої книги.

Навіть серед мусульман книга Даниїла користується особливою увагою. Ісламська традиція зберегла більшість розповідей про життя

«Данияля», прозваного «великим суддею й візиром» (Даниїл при дворі Навуходоносора, Даниїл у левиному рові, божевільня Навуходоносора, бенкет Валтасара тощо). Але насамперед Даниїла пам'ятають як пророка, що пророкує майбутній час і кінець світу. Будучи предметом ретельних досліджень для різних релігійних діячів, книга Даниїла привертала також увагу філософів, психологів і таких учених, як Спіноза, Юнг, Ісаак Ньютон. Надихала вона й художників - Мікеланджело, Рембрандта, Рубенса, Делакура. Таким чином, у цілому книга Даниїла не є винятково релігійною цінністю, вона належить і світовій культурі.

Але насамперед книга Даниїла, — звичайно ж, релігійна книга. Її духовне багатство може залишитися спочатку непоміченим, настільки увага поглинута величиною апокаліптичних бачень і чудесами. Насправді ж вже впродовж усієї оповіді ці яскраві події змальовуються на тлі щоденних молитов. Це переплетення молитви й історії передає біблійну уяву про духовність. У Біблії діючі особи не виходять за межі реального, щоб зустрітися з божественним. Навпаки, вони нерозривно взаємозалежні. Історія кується на ковадлі молитви.

Особливе місце в книзі займають також музика й поезія. У ній є усі поетичні форми, характерні для того часу: паралелізм, відбиття, ритм, гра слів. Слова ж гарні й виразні. Ми відчуваємо красу мови, насолоджуємося нею, прагнучи в той же час осягнути її зміст.

Андре Лакос справедливо помітив: «Одна з найважливіших особливостей Книги Даниїла

полягає в тому, що вона підкреслює зв'язок віри з інтелектом». Більше того, книга є ніби викликом інтелекту: «А ти, Даниїле, заховай ці слова, і запечатай цю книгу аж до часу кінця. Багато-хто дослідять її, і так розмножиться знання» (Дан. 12:4). Книга Даниїла - це книга релігійна, що говорить від імені Бога, розкриваючи видіння, але це також історична книга, яка розповідає про події минулого, сьогодення й майбутнього. Це книга молитов, що передає трепет людини, створеної з пороку, перед обличчям свого Творця, поетична книга, що зачаровує красою своєї мелодії; а також книга мудрості й загадок, що пробуджує розум і інтелект. Людина віруюча, містик, історик, поет, філософ і натураліст, юдей і язичник знаходять у цій книзі щось близьке своєму серцю. Книга Даниїла універсальна й приваблива в багатьох відношеннях.

Таким чином, універсальне значення книги не зводиться тільки до її форми, перш за все, воно пов'язане з її змістом. Книга Даниїла несе всесвітню вістку, оскільки її істини мають відношення до долі всього людства. У жодній іншій книзі, що входить до складу Біблії, не розповідається стільки про космічний кінець світової історії.

Вістка книги Даниїла адресована не якійсь окремій групі людей, не якомусь окремому народу. Усіх нас, незважаючи на наші релігійні, психологічні, культурні й політичні розходження, тривожить питання про те, що очікує нашу планету завтра. Тому сьогодні Книга Даниїла є актуальною, як ніколи.

Заповіт ХРИСТА

Чи думали ви коли-небудь про те, що Христос, помираючи в муках на хресті, залишив заповіт?

Можливо, вам здається, що ніхто ніколи не згадав про вас у своєму заповіті? А тим часом для всіх, хто прийняв Христа у своє серце, Він залишив дорогоцінний заповіт.

Христос заповів Свою матір Іванові. Свій Дух Він заповів Отцеві. А своїм учням Він виразив свій заповіт такими словами: «Мир залишаю вам, Мій мир Я даю вам. Не так, як світ дає, Я даю вам» (Івана 14:27).

Коли людина залишає заповіт, його можна заперечувати, навіть порушувати. Але нехай будь-хто спробує змінити заповіт Христа! Жоден суддя, жоден юрист не зможе цього зробити. Заповіт Христа — непорушний, Його слово істинне.

Якби Христос заповів нам матеріальні цінності, то вони б уже давно були вкрадені. Він залишив нам мир і радість кожному віруючому, і ніяка сила не може забрати це в того, хто вірував у Нього.

Начерно жизнь не проживешь
И в чистовик дела не перепишешь!
И каждый шаг, и слово — в твой зачет
Оценку выставит тебе Всевышний.
Живи сегодня, «завтра» — не пришло,
Вчерашний день ушел и не вернется...
Все, что сегодня, ныне, что сейчас, —
Нам в книге жизни, в вечности зачтется!

Светлана Игнатьева

Що говорить Книга пророка Даниїла сучасній молоді?

Чи не правда, досить незвичайне питання поставлене в заголовок даних статей? Найдавніша книга, віддалена від нашого часу більш ніж на дві з половиною тисячі років, а культурою – нескінченно, хіба може дати щось не просто сучасній людині, а ще й сучасній молодій людині? Виявляється, може! Ця стародавня книга була написана древнім пророком Даниїлом, але її Автором є Великий Бог, нескінченно звеличений над часом і простором, а тому абсолютно Незалежний. Богонатхненне Слово Цього Бога також незалежне від часу й простору, як і Він Сам. Ось чому книга Даниїла має що сказати кожній людині завжди й усюди. Уроки її не вичерпалися часом, культурою, державними кордонами або державною ідеологією. Молоді ХХІ століття, як і своєму сучаснику, вона викладає великі уроки вищої життєвої математики. Більше того, захоплюючи історії з життя героїв цієї книги не тільки повчальні, вони пророчі. Події, що відбулися з ними, повторяться наприкінці історії нашої Землі, і особливо в житті молоді! Ось чому ця книга не просто корисна для юнацтва, вона надзвичайно актуальна! З таємничими глибинами книги пророка Даниїла нас познайомить доктор богослов'я Артур Штеле.

«РОБИ, ЩО ХОЧЕШ», АБО «ДУМАЙ, ЩО РОБИШ»

РОЗДІЛ 1

Справжня релігія – це релігія справжньої любові й справжньої волі. Бог наділив людину свободою вибору й могутнім інтелектом для прийняття правильних рішень. «Думай, що робиш, – закликає Він. – Включи свій розум, перш ніж щось почати, і ти будеш воістину вільним».

Світ також пропонує любов і волю, але... хибні. «Роби, що хочеш, – пропонує він, – і ти відчуєш цілковиту волю! Навіщо думати? Для чого турбуватися? Потрібне вільне життя, вільна любов!» Кому повірити? Кого обрати? За ким піти? На прикладі двох героїв першого розділу книги пророка Даниїла – царя Йоякіма і юнака Даниїла – письменник яскраво демонструє дію цих двох принципів у їхньому житті й кінцевий результат.

Перший розділ книги пророка Даниїла – своєрідний вступ до всієї оповіді. Головні дві ідеї цього розділу: роби, що хочеш, і думай, що робиш, – червоною ниткою будуть проходити по інших її розділах.

Цар Йояким

«За третього року царювання Йоякіма, Юдиного царя, прийшов Навуходоносор, цар вавилонський, до Єрусалиму, та й обліг його. І дав Господь в його руку Йоякіма, Юдиного царя, та частину посуду Божого дому, і він відправив їх до краю вавилонського, до дому свого бога, а посуд відправив до скарбничного дому свого бога» (Дан. 1:1,2).

Сталася велика трагедія в історії Божого народу... Жахливі зміни сталися й у житті царя Йоякіма. Але ці драматичні події не були несподіванкою

для гордого монарха. Господь через своїх пророків, особливо через пророка Ісаю неодноразово попереджав його: «Думай, що робиш! Але царю не подобалося думати, йому дуже хотілося робити те, що хочеться. На жаль, він спочатку робив, а потім думав.

Результати правління вседозволеності юдейського царя Святе Письмо описує п'ятьма драматичними дієсловами:

- прийшов,
- обліг,
- віддав,
- відправив,
- вніс.

Зверніть увагу на чотири не виділені в списку дієслова: прийшов, обліг, відправив і вніс. Вони вказують на дії царя Навуходоносора. Ці чотири дієслова означували цілковиту перемогу язичницького загарбника над правителем Божого народу, цілковиту перемогу народу вавилонського над Божим народом. І більше того: перемогу вавилонських богів над Богом Яхве... Всі учасники й спостерігачі цієї трагедії могли так і подумати, якби

не середнє дієслово в списку (виділене): зрадив, дав...

-Ні, – красномовно свідчить це дієслово – те, що сталося в Юдеї, – це не звичайна випадковість, це не блискучі досягнення вавилонської стратегічної думки, тим більше, це не перемога язичницьких богів над Богом Яхве. Це промисел Божий, це допущення Бога Небесного нечестивому цареві Йоякіму як результат його бажання робити те, що хочеться. У цій одній короткій фразі Святого Письма вміщено всю філософію історії.

«Усвідомлювати, що «справедливість підносить народ», що «трон зміцнюється правдою» і «підтримується милістю»; бачити дію цих принципів у прояві сили Того, Хто «скидає царів і наставляє царів», – означає розуміти філософію історії» (Пророки і царі, с. 502).

Пробувши в країні свого вигнання короткий час, цар Йояким був страчений. Сумна історія цього життя – життя за принципом «роби, що хочеш».

Така ж сумна історія життя і багатьох молодих людей сучасності. Сьогодні на всесвітньому ринку цінностей ворог людської душі пропонує молоді свій «товар» у яскравій привабливій упаковці з яскравим написом: «Роби, що хочеш!» Зверніть увагу, молоді друзі, на упаковку тютюнових, алкогольних виробів, на величезні бігборди їхніх реклам, на барвисті обкладинки аморальних видань. На кожному з них великими буквами красується напис: «РОБИ, ЩО ХОЧЕШ!» Але вміст цього «товару» – смертоносна отрута, що несе загибель.

Цар Навуходоносор, прекрасний політик і стратег, розумів, що для процвітання його країни дуже важливо мати надійні, віддані державі кадри. Для підготовки таких державних діячів він заснував у Вавилоні вищий вавилонський університет, ректором якого був він сам. Сам цар визначив і термін навчання – 3 роки, і академічну програму. Юнаки, студенти університету, повинні були вивчати «книги й мову Халдеїв» (Дан. 1:4).

Даниїл і троє його друзів, юдейських бранців, потрапили в число студентів вищого вавилонського університету. Уся обстановка цього навчального закладу, та й взагалі всього Вавилону, закликала молодих євреїв: «Роби, що хочеш! Ось тобі таємничі глибини шумерської магії, ось тобі розкішна, вишукана їжа з царського стола, ось тобі вино, що пив сам цар! А щоб тебе не бентежило твоє єврейське походження, твоє

єврейське минуле, пов'язане з твоїм Богом, ось тобі нове, вавилонське ім'я! (див. вірш 7).

Важливо відзначити, що імена цих єврейських бранців говорили про могутність і піклування Бога Яхве. Нові ж їхні язичницькі імена звеличували вавилонських богів, зокрема Мардука й бога місяця Аку. Одним словом, забудь, ким ти був, забудь твій народ, забудь твого Бога, і роби, що хочеш!

Будучи вільним у своєму виборі, вільно живучи у своїй землі, у своїй столиці – Єрусалимі, юдейський монарх Йояким добровільно обрав вавилонське життя, у Єрусалимі він жив за принципом Вавилону – «роби, що хочеш», тому він і загинув у Вавилоні. А Даниїл, невідомий юнак, юдейський бранець, раб, що був приведений у чужу землю, не маючи ніякого права обирати, у Вавилоні вирішує жити за принципом Єрусалима: «думай, що робиш...»

Юнак Даниїл

«І поклав Даниїл собі на серце, що він не оскверниться їжею царя та питвом, що той сам його пив» (Дан. 1:8). У даному тексті ми знову зустрічаємо те ж дієслово, що й у другому вірші, – дав, зрадив, поклав. Це слово – ключове в першому розділі книги. Даниїл – майстер пера, – використовуючи це слово, хоче передати своїм читачам важливу вістку: хоча Бог віддав мене в полон і поневолення, але, розуміючи причини такого положення, я поклав, вирішив, що я буду робити.

І який же результат такого рішення? Знову з'являється Боже «дав», але цього разу – на захист Свого слуги (див. вірш 9)! Він Сам дав прихильність університетської адміністрації до Даниїла і його товаришів, і їм дозволили дотримуватися особливої дієти, обраної ж ними.

Але найзнаменитіше Боже «дав» продемонстрував випускний іспит. Ректор вищого вавилонського університету – цар Навуходоносор – вважав питання освіти студентів настільки важливим, що сам очолив екзаменаційну комісію. І що ж показав державний іспит?

«А ці четверо юнаків, – дав їм Бог пізнання та розуміння в кожній книжці та мудрості, а Даниїл розумівся на

всякому видінні та снах. А всяку справу мудрости та розуму, що шукав від них цар, то він знайшов їх удесятеро мудрішими від усіх чарівників та заклиначів, що були в усьому його царстві» (Дан. 1:17,20).

І як епілог першого розділу: «І був Даниїл там аж до першого року царя Кіра» (вірш 21).

Минали роки, загинув цар Юдеї Йояким, змінювалися на престолі Вавилону монархи, змінювалися й держави, помирали правителі могутніх цивілізацій стародавнього світу, помирали ті, хто жив за принципом «роби, що хочеш», а той, хто обрав інший принцип – «думати, що робиш», усе продовжував жити...

Сьогодні найстрашніше для вас, молоді, – «втратити розум». Як багато сьогодні націлено саме на те, щоб змусити вас відключити розум і йти, не потакаючи своїм почуттям, бажанням, фізичним потребам. І багатьом, як і царю Йоякіму, здається, що саме це – справжня воля. Роби, що хочеш! Але, насправді – це рабство, що веде до повної деградації й загибелі.

Тільки той зможе пізнати справжнє довготривале щастя й волю, хто, подібно до Даниїла, думає, що робить.

Леонід Зеленський

О, как хочется тишины
О, как хочется тишины,
Тишины и единства с прекрасным.
Как устали от сложностей мы,
От забот и от дел важных разных.
Суета поглотила весь мир:
Мы спешим, мы несемся, летим.
И на чей же стремимся мы пир?
Пир с Царем или с кем-то другим?
Тесно в мыслях, словах, голове,
Сколько дел переделать нам надо.
Оглянись — и признайся себе:
Разве в этом всей жизни награда?!
Нам бы просто пройтись не спеша
По осеннему тихому саду,
Где увядшие листья шуршат,
От реки веет легкой прохладой.
Нам бы слиться с природой вовек,
В чистоту, как в одежду, одеться,
Дорогой мой, родной человек,
Подчини же Христу мысли сердца.
Силы, время найди в суете,
Удели хоть мгновение Богу,
Попроси Его, чтобы в судьбе
Он повел тебя верной дорогой.
Ты используй мгновение то,
Чтобы с Богом в душе примириться,
Чтоб в конце был подведен итог:
И для вечности смог ты родиться.

Вера Коровина,
г. Чернигов

Що таке гадання?

Кожна людина, що живе на планеті Земля, зазнає хвилювань і страху. Це той стан, що з медичної точки зору нічого не провокує, крім раку, інсульту, інфаркту й безлічі інших хвороб, що прискорюють останній день нашого життя.

Хвилювання й страх з'являються через невизначеність майбутнього, незнання кінцевого результату тієї чи іншої проблеми, випадку. Для хвилювання сьогодні необов'язково втрачати роботу, розлучатися з чоловіком - досить поговорити із сусідами або подивитися теленовини.

І щоб позбутися негативного стану, яким є хвилювання й страх, багато людей звертаються до стародавнього методу, що зветься «гадання».

Що ж таке гадання? Це спроба проникнути в майбутнє або дізнатися про намір інших людей з тієї чи іншої проблеми.

Види гадання різноманітні, починаючи від кавової гущі до гадання по зірках. Наприклад, гадання по стрілах у давній давнині здійснювалося в такий спосіб. На стрілах писали назву міст, проти яких передбачалося виступити з війною. Стріли вкладали в сагайдак, і перша стріла, яку виймав цар із сагайдака, визначала місто-жертву. Гадання по печінці передбачало розгляд печінки вбитих тварин. Якщо печінка здорова, червона - це хороша ознака. Якщо печінка суха й зморщена - це погана ознака. Гадання - це не просто наївний обряд, а стан розуму й серця.

Зі Святого Письма зрозуміло, що Господь і Біблія виступають категорично проти будь-якого виду гадань, тому що це прямий зв'язок із темними силами. Гадання - це сфера діяльності диявола й бісівських духів.

І, як правило, наслідком гадань є ще більше розчарування, ще більше хвилювання, катастрофа й пагуба. Цю істину підтверджує історія життя й смерті першого царя Ізраїлю Саула.

Після свого сходження на престол низки вдалих перемог над ворогами перший правитель Ізраїлю, спонукуваний нездоровими ревностями (заздрістю), переслідує молодого мужнього Давида. Хвилювання й страх охопили Саула: а раптом Давид, про якого говорить народ, що він переміг десятки тисяч, у той час як про мене - тільки тисячі, запанує замість мене?!

Ось тут ми й зустрічаємося з першими ознаками гадання Саула. Хвилювання й страх втрачати владу, занепокоєння опанували розумом і серцем царя. «А раптом Давид запанує! Невже мені не бути вже першим в Ізраїлі?!»

Звідки взявся цей страх? «Але досконала любов проганяє страх, оскільки страх несе страждання; хто ж

боїться, той недосконалий у любові» (1 Івана 4:18). Ось відповідь на стан Саула. Місце любові в його серці зайняв страх. Злий дух опанував Саулом.

Перший крок на шляху до гадань - це втрата любові, це розрив з Богом, Який є любов.

Давид теж мав страх, але на відміну від Саула, він мав страх Божий, що не дозволяв згрішити проти «помазаника Господнього». Бог любив і Саула, тому двічі в особі Давида, коли залишив царя в живих, намагався переконати в цьому улюбленого Саула. На жаль, Саул не прийняв цього жесту любові з боку Бога й піклувався тільки про те, щоб за будь-яку ціну зберегти за собою титул царя. Злий дух долає Саула, він стає його рабом і чинить непростенний гріх. Цар звертається до обряду гадання, різновиду спиритизму й ідолопоклонства. «І сказав Саул до своїх рабів: Пошукайте мені жінку ворожку, і я піду до неї» (1 Сам. 28:7). Він навіть забув про те, що сам колись видав наказ знищувати всіх, хто займався чаклунством і гаданням.

Гадання не допомогло Саулу. Воно його занапастило. Після гадання в чарівниці з Ен-Дора Бог остаточно залишив Саула, і він безглуздо загинув (див. 1 Сам. 28:16,17).

Так безславне закінчилося життя першого царя Ізраїлю. Відступ від Бога - це стан, протилежний вірі. Невір'я Саула - причина його відступу, хвилювання й страху, причина втрати розважливості у своїх діях. Невір'я привело колись помазаного пророком Самуїлом царя до гадання й смерті.

Сьогодні багато людей бажають знати своє майбутнє й звертаються до гадання, екстрасенсів, гороскопів, астрологів тощо. Господь застерігає всіх людей від цього смертельно-небезпечного кроку й каже: «А коли вам скажуть: «Запитуйте духів померлих та чародіїв, що цвірінкають та муркають», то відповісте: «Чи ж народ

не звертається до свого Бога? За живих питатися мертвих?» (Ісаї 8:19).

Тільки Бог знає майбутнє. І те, що нам треба знати про майбутнє, Він відкрив нам у Своему Слові.

Чарівництво й гадання - це ігри диявола з тими, хто не кориться Богові. Це входження в заборонену зону, де вже не Бог, а сатана вирішує долю простодушних.

Марновірство й забобони - це теж гадання. Це вигадки людей, що викрали з колекції сатани його знущання й глузування над тими, хто не довіряє Богові і Його Слову. Порожнє відро, кішка, уставання з лівої ноги, стукання по дереву й багато чого іншого - це ланцюги, за допомогою яких сатана тримає на прив'язі багатьох людей.

Наш Господь, прийшовши на грішну землю, навчав і навчає своїх послідовників тому, як захистити себе від страху й невір'я. Кожним Своїм словом, поглядом, рухами Ісус намагався поділитися з учнями тією великою любов'ю, якою володів, щоб розігнати гнітюче їхнє хвилювання й страх. Коли учні злякалися розбурханого моря, Ісус заспокоїв їх: «Чого боїтеся, маловіри?» (Матв. 8:26). Потопачому Петрові Ісус подав руку й сказав: «Маловірний, чому ти засумнівався?» (Матв. 14:31).

Бачите, наскільки важливо вірити Господові і Його Слову! Віруючому не страшні ні бури, ні хвилі, ніякі проблеми життя. Віруючий знаходить мир і спокій у Христі. Він не хвилюється й не боїться. Йому гадання ні до чого. Якби Саул не силкувався переслідувати Давида, а довірив усе в руки Божі, його очікував би зовсім інший кінець. «Нехай буде воля Твоя!» - ось до чого закликає нас Господь. А Його наміри щодо нас тільки на благо, щоб дати нам майбуття і надію.

Багатство

«Ніщо на землі так не панує над розумом і не володіє серцем, навіть людей, що називають себе християнами, як гроші й багатство. Усі запитують: чи багатий такий-то? А ніхто майже не запитує: чи розумна й добра ця людина? З багатством нерозлучні турботи, як іржа із залізом. Інший багатий грошима, а бідний душею. Що користи для багатія у володінні всіма благами,

коли він не має Бога - найвищим благом» (Блаженний Ієронім).

«Блаженний багатий, який ніколи не випускає з очей багатство-благодаті» (Св. Златоуст).

«Коли немає багатства, не потрібно його хотіти, а коли воно є, потрібно багато думати не про те, що володієш ним, а про те, чи вмієш розпорядитися ним» (Св. Василь Великий).

Ты моя настоящая мама

Время шло своим чередом. В трудные моменты Галя всегда обращалась к Богу, и Он помогал ей. Дети полюбили ее, и только Оля по-прежнему не называла ее мамой. Но Галя делала вид, что не замечает этого.

Однажды вечером, когда Галя шила, малыши играли, а остальные готовили уроки, Оля подошла к мачехе и спросила:

— Скажи, в Небесном Царстве папа с кем будет жить: с нами и нашей мамой или с вами обеими?

Галя, не задумываясь, ответила:

— С вами и вашей мамой, ведь я ваша временная мама.

Услышав это, Вовик заявил:

— Мы все будем вместе жить: мама, папа, мама Галя и все мы.

— Правильно, правильно, — поддержали Вову братья.

Оля помолчала, а потом с ревностью в голосе произнесла:

— А это еще будет видно.

В это время вошла Юля и, с укоризной взглянув на сестру, обратилась к Гале:

— Не слушай ее, мамочка, ты и на небе с нами будешь. Наша мама будет очень рада, что ты согласилась нас воспитывать.

Каждый снова занялся своим делом, а Галя пошла на кухню подогреть ужин. После ужина вся семья собралась в большой комнате для чтения Библии и молитвы.

— Наша мама каждый вечер пела с нами песню «Книга Богом мне дана», — грустно сказала Оля.

— Теперь и мы каждый вечер будем петь эту чудесную песню, которую любила ваша мама, — ответила Галя.

Пропев любимую песню, семья преклонила колени и вверила себя в руки Божьи на предстоящую ночь. Готовясь ко сну, Вовик подошел к новой маме и, целуя ее, произнес:

— У меня такое чувство, что ничего не изменилось, что наша мама продолжает жить.

Оля резко обернулась, слезы стали душисть ее. Она прокричала:

— А я этого не замечала!

Девочка убежала в свою комнату и, бросившись на постель, разрыдалась. Ей так хотелось, чтобы мачеха ее отругала, побила, накричала на нее, но этого не произошло. Она разделась и улеглась под одеяло.

«Отец пришел поздно, он много работал, ведь нас восемь детей и мама, то есть мачеха, девятая», — размышляла Оля, не в силах заснуть. К ней подошла Галя, поправила ее одеяло, погладила волосы и тихо, почти на самое ухо прошептала:

— Спокойной ночи, Оленька. Как тебе сердце велит, так и поступай.

Теперь для Галины начались заботы, бессонные ночи у кроватки малышей, но, несмотря на все трудности, она не произнесла ни одного слова ропота. Она приучила себя улыбаться, как будто ей было легко. Ее доброта и любовь покорили детские сердца. Теперь дети называли ее доброй мамой, только Оля никак не могла открыть свое сердечко.

Однажды она призналась Гале:

— Знаете, я так скучаю по маме, никак не могу забыть ее.

— Доченька, — сказала Галя, — ты никогда не должна забывать свою маму, она должна всегда жить в твоём сердце.

— Я много думала о Вас. Вы очень добрая женщина, но все равно никогда не сможете заменить мне маму.

— Конечно! Такую дорогую утрату я не смогу заменить. Но разреши мне любить тебя, ласкать и ободрять.

Оля помолчала, а потом тихо сказала:

— Я еще подумаю.

Через неделю после этой беседы Оля сбила машину и она попала в больницу. Когда Галя зашла в палату, девочка лежала без сознания. Галя заплакала.

— Ничего, мамаша, все будет хорошо, — сказал врач, — нужно только подержать возле нее.

Галя сбегала домой, дала детям распоряжение, позвонила мужу на работу и побежала в больницу. Возле Оли Галя провела трое суток подряд почти без сна. На третьи сутки Оля открыла глаза и первое, что она увидела, это милое лицо мачехи.

— Доченька, узнаешь? — спросила Галя.

— Узнаю, — улыбнулась Оля.

Галя с нежностью погладила Олину руку, и девочка почувствовала, что ей это приятно. Напоив дочь водой, Галя позвала врача.

— Сбегайте, мамаша, домой, — посоветовал врач, — у вас семья большая, хлопот много. Отдохните, а завтра придете.

— Нет, я приду сегодня, — ответила Галя. Оля с благодарностью посмотрела на Гаю и подумала: «Как осунулось ее лицо. Какая тревога в ее глазах. Как она теперь похожа на маму».

Галя побежала домой, а врач остался с Олей.

— Какая у тебя добрая, любящая мама! Я ей говорю: «Идите, поспите», а

она говорит: «Пока дочь не проснется, не уйду».

— Она мне не мама. Это моя мачеха, — возразила Оля.

— Оленька! — произнес врач. — Тот, кто так безвозмездно любит и так добр к тебе, достоин имени «мама».

Оля молчала, ей представилось, что над ней склонилось лицо мачехи — доброе и ласковое, и улыбка такая, как у мамы.

— А я такая неблагодарная, — вдруг заплакала девочка.

— Тебя что-то беспокоит? — заволокнулся врач.

— Да! — ответила Оля. — Кто я ей? Кто я ей, что она три дня промучилась у моей постели, несмотря на мои грубости?

Врач, выходя из палаты, произнес с доброй улыбкой:

— Дочь ты ей, вот кто. А она тебе — мать!

Оля осталась одна. Через некоторое время пришел папа. Он сообщил, что мама не придет, она очень утомилась, а дежурить придут сестры. Когда отец ушел, Оля подумала: «Если бы она была настоящей матерью, то пришла бы».

Вечером открылась дверь, и вместо сестер в палату зашла Галя. Она с улыбкой подошла к Оле. А девочка, не помня себя от радости, обняла ее и крепко целуя шептала на ухо:

— Ты — моя настоящая мама! Я тебя очень люблю!

Галя плакала от счастья. Теперь она была уверена, что сможет правильно воспитать детей, а все трудности покажутся ей незначительными.

Весь вечер Оля светила от счастья, рассказывая своей настоящей маме все, что волновало ее детское сердечко.

— Когда я вернусь домой, — обещала девочка, я буду помогать тебе по хозяйству и буду самой послушной дочерью.

Через десять дней Олю выписали из больницы. Вечером она долго о чем-то шепталась с папой. На следующий день утром Галя, войдя в столовую, остановилась от неожиданности. Она увидела, как Оля вешала ее портрет по другую сторону от фотографии отца. Отец стоял посреди кухни и руководил:

— Немного вправо.

У Гали от счастья перехватило дух. Она подбежала к мужу, поцеловала его, а потом крепко обняла Олю и все держала, держала ее в своих объятьях. Оля, сияя от счастья, шептала маме на ухо:

— На новой земле мы все будем жить вместе.

Вечером, когда вся семья была в сборе, Вовик заметил:

— Как красиво стало у нас в столовой, наши мамы вместе с папой красуются.

Прошло пять лет. Семью постигло большое горе. Умер отец. После похорон дети собрались возле матери и старшая спросила:

— Уйдешь от нас? Оставишь нас одних?

— Нет! — сказала Галя. — Я останусь с вами до конца моей жизни.

далі буде

Український гуманітарний інститут – особлива можливість для тебе!

Ти прагнеш отримати якісну вищу освіту? Перебувати в атмосфері злагоди, поваги до кожної особистості та дотримуватись християнських норм поведінки?

Твій напрямок - Український гуманітарний інститут!

УГІ - це християнський вищий навчальний заклад III рівня державної акредитації

(Ліцензія АБ 395107 від

14.12.2007р. МОН України)

Інститут входить до Міжнародної асоціації вищих навчальних закладів.

Спеціальності:

- Менеджмент ЗЕД;
- Маркетинг;
- Фінанси та кредит;
- Філософія (релігієзнавство);
- Філологія (англійська, німецька мови).

Прийом документів здійснюється з 23 червня по 25 липня на денну форму навчання та з 23 червня по 22 серпня 2008р. на заочну форму навчання.

Зарахування за конкурсом сертифікатів Центру оцінювання якості освіти з української мови та літератури (Філологія допоміжно тест з англійської мови)

До уваги абітурієнтів!

Оголошується набір на літні

підготовчі курси з математики та англійської мови.

Випускники курсів отримують право вступу в УГІ поза конкурсом. Термін навчання з 2 по 26 липня 2008р.

Наша адреса:

м. Буча, Київська обл. вул. Інститутська, 14

Тел.: 8 04497 49 796.

Їхати від м. «Святошин» маршрутним таксі № 381(К, С, Д) або електропоїздом до зупинки «Лісова Буча».

Якщо Ви бажаєте пожертвувати кошти на розвиток газети, то можете це зробити через ощадбанк або будь-яке відділення банку.

Наші реквізити:

УУК Церкви АСД Подільська філія АКБ «Київ» мфо 320401 р./р. 26006200226401 код ЗКПО 19350731

Найменування платежу: добровільні пожертвування на розвиток газети «Вічний Скарб».

Поштовий переказ можна здійснити на адресу:

04107, м. Київ, вул. Лук'янівська, 9/10-а, газета «Вічний Скарб»

Щомісячна газета «Вічний Скарб» Видавець — християнське видавництво «Джерело життя».

Відповідальний за випуск: директор видавництва «Джерело життя» Василь Джулай.

Над номером працювали: Віліна Меркулова, Лариса Качмар, Людмила Заковоротная, Тамара Грицюк, Юлія Вальчук, Юлія Сміль

Наклад 100 000 прим.

Адреса: 04107, м.Київ, вул. Лук'янівська, 9/10-а e-mail: dzherelo@ukr.net тел. (044) 428-84-38

Редакція залишає за собою право публікувати матеріали в дискусійному порядку, не поділяючи поглядів автора,

а також право редагувати і скорочувати тексти. Рукописи не рецензуються і не повертаються. Оголошення й реклама друкуються мовою оригіналу. Листування ведеться лише на сторінках газети. Відповідальність за зміст статей несе автор.

Свідоцтво про державну реєстрацію Серія KB №8176 від 03.12.2003